

האומר פרק ששי גימטין

ס.ז.

עין משפט נר מצוה

ס.ה א ב ג מו"י פ"ב
מה"ל גירושין הל"ו
סמ"ג ע"ש נ"ט ט"ע ח"ע
ס"י קב סעי' ד וע"ש
נתיב וכו' מ:
ד י"ט ט"ע ח"מ סימן סו
סעיף כ"א:
ה מ"י פ"י מה"ל גירושין
ה"ט ט"ע ח"ע סימן יב
סעיף א':

מוסף רש"י

אוצר בלום. מ"ט פ"ב
מערבין צמורה יחד
(ר"ב"ט ב"ב נו. ושם)
בלום. משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב וק"י קב.
לומר
מקומות מועטים הוא
מכר צמשה או צמשה,
וק"י ככל מקום שמכר
הלכה נמוט (יבמות טו)
וכע"ז ערוכות טב. ובבב"ב
משה היינו נמי
בתיבת ומשום הפי ק"ל
כמה בין צמשה בין
צמשה או צמשה, ב"ב
(ק"ל). ר' יוסי נמקו
עמו. עמו. נ"ט וק"י דברי
י"ט כקו המשקולת (ערוכות
טעמי לראותי מציא
לו ככל מקום (שם ט"ד)
טעמו, שיהי מציא טעם
לדבריו כל עשה (בבב"ב
ט"ז). לא חשו חכמים
לדבר זה. לומר לא יקמו
ש"ט ע"ה זו מן הנוקט וכן
העד של גט לא יא"ח אם
האשה (יבמות כ"ה).
הדרן עלך האומר

לשנים תנו הרי אלו יכתבו ויתנו דברי ר' מאיר וש' לומר דלר' מאיר
כיון דהתם סופר פסול הו"ל כאומר אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו
והרי אלו יכתבו היינו יחתמו ואם תאמר אכתי היכי קתני הרי אלו
יכתבו ויתנו לכתלה למאי דאמר דאמון? הא נמי כשר ולא תעשה

ותירך רבינו תם דמשום דאמר לשלשה
שהוא לכתלה^א נקט דלר' לישנא
דיכתבו ויתנו אי נמי הכי קאמר
אם צלו לקיים שליחותם יכתבו ויתנו
בעלמין דאי אמרי לאחריני ועבדי
אפי' דיעבד לא מהני אי נמי דזמנין
דמעשה אפי' לכתלה כגון צעשת
דהק: **אמרו** וכתבו ויתנו
ולפלוני ופלוני ויתנו. לא דמי לעד
מפי עד דהני מיילי כששמעו מפי
עדים שפלוני ליה מפלוני מנה שלא
נמסרה עדות לאלו המעידים אלא
צפני הראשונים אצל כאן עיקר עדות
לא נמסרה אלא לאלו הראשונים הם
שלוחי בעל שמונה לאלו לעשות לה
גט: **שביחה**. פירש צקונטרס
לשמואל אית ליה צפ' צמח (לקמן ד' פ:)
דכתב סופר ועד שנינו ואמרי' אפי'
כרבי מאיר ומכל מקום נר"ך לומר
נמי אליביה דלא שכיח דמתחילה לא
הקשה אלא מכאן דלא מתפצלה דפליג
שמואל אדר' ירמיה ורז' חסדל:
חכמים לבשירצה. יותר מר"מ
ודילמא ר' מאיר חרין
ומקשה ור' יהודה מתון ומסין? וכן
האי גוונא אמרינן בסוף הוריות
(דף טז:):

חנות מיוונת. לשון מזון ואית
דגרסי מווינת לשון זיון:
בלום. צקונטרס גרים צמ"ס כמו
פיו צלום ורגליו מזבלמות
צבצורות (מ:): ואית (ט:): דגרסי צמ"ך^א
כמו צבאשית רבה (פ' כ"ח) משל
למך שהיו אורזומי צלוסיס^ב וחמויין
ומעורבין (ט:): **דיבורא** אמרי'
מעשה **לא** עבדי. והא דאמרינן
סוף פרק צ' דיבמות (דף כה:): גבי
מיאנה או שחלצה צפניו ישאנה מפני
שהוא צ"ד ופרין צמ"ר טעמא דצ"ד
הא צי תרי לא התניא עדים התמומים
על עדה מקח ועל גט אשה לא חשו
חכמים כו' ומאי קושיא לישני דיבורא
אמרי' מעשה לא עבדי כדאמר הכא
דהתם לא הוי אלא דיבורא שאומר
שמיאנה או שחלצה וש' לומר כיון
דהתם על ידי דיבורא^ג נגמר הדבר
שע"י כך ניסת לשוק מעשה גמור
חשיב ליה אצל הכא איך נגמר על
י"ס ואינו אלא דיבור בעלמא:

הדרן עלך האומר התקבל

ואחריי מדרש ואחריי אגדה נתן לכו לחזור עליהן ולגרוסן עד שהיו י' סדורין צפיו ולא אמר אלמוד מקרא לעצמו מדרש לעצמו אצל כשנעשה
הכס גדול עשה כל התורה מנובעות מטבעות סדר מדרש ספירי וספירא לבין שנהל לעצמן לתלמידיהו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן. ונראה צעני
אורכי בלום סגור מסגירות לבדן מחילות (ט:): מחילות כמו שעשין צביעות גדולות ליתן חטין מכאן שעורין מכאן עשדים מכאן כמו פיו בלום
ורגליו מזבלמות צבצורות (דף מ:): קלוש"י"א צלע"ז: **קופה** הרוכלים. מפרש התם (ט:): מה רובל זה שצא לעיר שואלין ממנו אפרסמון עכן
אומר הין פלייתו עמך אומר הין קמון עמך אומר הין כך נזרך אדם לשאלו דבר צמקרא משיצו וכן צמקרא וכן צמקרא עמך
באגדה. ואין שצח זה דומה לשל ר"ע שנתן לכו תחילה ולמד הכל מזבלול ואח"כ סדרין: **קופה של צמשים**. דומה לקופת הרוכלין אלא שהרוכל
מתוך שאומנתו לכך מרבה מינין יותר וקושר כל אחד צרור לבדו להיות מוומן לשאלו: קצ וקני. (ט:): לא לימד הרבה כשאר חבדיו אלא מה
שאומר צבית המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **טוחן הרבה**. שנה הרבה: **מוציא קימעא**. מפרש ליה: **סנה משכה קימעא**. מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין. מה ששכה מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **שנו מודוסי**. למדו תורת:
שמדוסי פרומוס **פרומוס** מודוסי של ר"ע. צמרתים ותרממים מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צבירה אחר צבירה: **שמה ששכור**
עדים. לכך שאמרו צשם בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: לא הששו חכמים לדבר זה. מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**. שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**. אומר לאחריים לעשות והאחריים סבורים שהבעל צויה: **ואתם**
התמון. דליכא למיחש שמה תשכור כיון דאיך חותמין אלא אם כן שמעו מפי הבעל עצמו: ולא טעשה. גזירה הא אלו הא:

כיון דאמר מר. לקמן צשמעתין גבי אמרו לסופר וכתבו ולפלוני
ופלוני ויתתמו כשר הגט אצל לא תעשה: לא שביחה. הלכך לא
גורין. ושמואל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חתם סופר שנינו אלא
כתב סופר וחתם עד כדאמרינן בהמגדש (לקמן דף טז:): ולא מוקי לה

כרי יוסף ולא איירי מתי' צחתימת
סופר כלל וצבין לרבי יוסי וצבין לר'
מאיר כשרה החתימה ושמואל לית
ליה דרב חסדא דאמר רבי יוסי היא
וכתב^ט סופר ודברי הכל היא: **דלמא**
אמר להו. אתם חתמו ואמרו לפלוני
ויכתבו צבחה אמרי' לקמן כשר
ותעשה ופי' מנכרת חתימת סופר
צגט אזלי הני סגדי ומחתמי לסופר
משום קיפוסא: **הניחא למ"ד כו'**.
פלוגתא היא לקמן צשמעתין: **אלא**
ר' יוסי פרטי אמר כו'. אלא ודאי
רבי יוסי תרמי אמר לפסול צין
שאמר לשלשה תנו צין שאמר אמרו
לפלוני וכתבו ופלוני ופלוני ויתתמו
ספול והק' אמוראי דאמרי לקמן
תעשה ולא תעשה אליבא דרבי מאיר
פליגי דלרבי יוסי פסול לגמרי ואיתא

לדרב חסדא דהא דקתני חתם סופר
כשר רבי יוסי היא דליכא למיחש שמה
שליח צוה ולא בעל: **ושמואל**. דאמר
לעיל הדבר נר"ך תלמוד דאי כתבו
כתב^ט ידו הא כתב הגט נעשה
כאומר אמרו וכשר: **סבר לה כרבי**
יוסי צחדא. דאמר שמואל הלכה
כרבי יוסי היכא דלא אמר אמרו:
ופליג עליה. צאומר אמרו: **נמוקו**
עמו. פירושו עמו לתם טעם לכל
דבריו שהיה מיישב את דבריו: **התם**
וסופר. כדאמרינן צמסכת סוטה
(דף כ:): אמרתי לו לצלל אני: **התם**
לכשירצה. כשהיה רואה להיות מתון
ומתישב צבצביו היה חסם: **גל של**
אגוזים. מפרש צבצבות דר' נתן

(פ' י"ח) מה גל של אגוזים אדם נוטל
אחת מהן והס נקצנות ונפלות זו על
זו כולן כך ר' טרפון צה תלמיד
ושאלו דבר היה מציא לו ראייה מקרא
מדרש משנה הלכה ואגדה הכל יחד:
תנוס מיוונת. יינה מוכן צה תמיד
שלין חתוני נר"ך לומר ללוקחין
המתמיו ואציא לכס (ט:): כך נזרך אדם
ללמד מפיו מוומן לו ותלמודו ערוך
צצבות דרבי נתן למה היה ר' עקיבא
דומה לעני שנטל קופתו ויאל לשדה
מצא שעורים קצר ונתן צה מצא
חטין נתן צה וכן פוליס וכן עדשים
וכשצא צצתו צביר כל מין ומין
לעצמו כך ר"ע כשלמד מרבתי שמע
דבר מקרא מרבתי ואחריי הלכה

ואחריי מדרש ואחריי אגדה נתן לכו לחזור עליהן ולגרוסן עד שהיו י' סדורין צפיו ולא אמר אלמוד מקרא לעצמו מדרש לעצמו אצל כשנעשה
הכס גדול עשה כל התורה מנובעות מטבעות סדר מדרש ספירי וספירא לבין שנהל לעצמן לתלמידיהו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן. ונראה צעני
אורכי בלום סגור מסגירות לבדן מחילות (ט:): מחילות כמו שעשין צביעות גדולות ליתן חטין מכאן שעורין מכאן עשדים מכאן כמו פיו בלום
ורגליו מזבלמות צבצורות (דף מ:): קלוש"י"א צלע"ז: **קופה** הרוכלים. מפרש התם (ט:): מה רובל זה שצא לעיר שואלין ממנו אפרסמון עכן
אומר הין פלייתו עמך אומר הין קמון עמך אומר הין כך נזרך אדם לשאלו דבר צמקרא משיצו וכן צמקרא וכן צמקרא עמך
באגדה. ואין שצח זה דומה לשל ר"ע שנתן לכו תחילה ולמד הכל מזבלול ואח"כ סדרין: **קופה של צמשים**. דומה לקופת הרוכלין אלא שהרוכל
מתוך שאומנתו לכך מרבה מינין יותר וקושר כל אחד צרור לבדו להיות מוומן לשאלו: קצ וקני. (ט:): לא לימד הרבה כשאר חבדיו אלא מה
שאומר צבית המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **טוחן הרבה**. שנה הרבה: **מוציא קימעא**. מפרש ליה: **סנה משכה קימעא**. מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין. מה ששכה מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **שנו מודוסי**. למדו תורת:
שמדוסי פרומוס **פרומוס** מודוסי של ר"ע. צמרתים ותרממים מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צבירה אחר צבירה: **שמה ששכור**
עדים. לכך שאמרו צשם בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: לא הששו חכמים לדבר זה. מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**. שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**. אומר לאחריים לעשות והאחריים סבורים שהבעל צויה: **ואתם**
התמון. דליכא למיחש שמה תשכור כיון דאיך חותמין אלא אם כן שמעו מפי הבעל עצמו: ולא טעשה. גזירה הא אלו הא:

ס"א ר' ישמעאל ב"ר
יוסי. ט' [אבות דר' נתן
פי"ח ע"ש כמה שניתיב]
א' [כשמפתח שפתיו הוא
לאש המדברים. ערוך ערך
הכס]. ד' [ע' פירוש הערוך
ערך תנות]. ט' [יבמות מ"ג.
ט: צבבות ג: עירובין
ס"ג]. ו' [עירובין נ"א.
בטות ל"א]. ז' [ב"מ
גורם רבי ע"ש, ח' יבמות
כ"ה]. ט' [מכאן עד הסוף
טקף ע"פ מהרש"ל ועי'
רש"י א"ל וחי' הר"ן צדעת
רש"י ו' [בשירובין נ"א.
ש"י נמוקו יוסף וקו דבר
יערי ע"ש המשקולת].
י"א [בש"מ: ק' ק' היה נזרך
אדם ללמד מפיו מיד היה
מומין]. י"ב [בש"מ:
שגורין]. י"ג [בש"מ:
מפסיקו]. י"ד [אבות דר'
נתן פי"ח]. טו' [בב"ב לא
הרבה תלמוד כשאר חבדיו
אבל מה]. טז' [ע' תוספת
צ"מ ק: ד"ה צלמא].
יז' [ע' רש"י ב"ב נ"ח.
ד"ה אולר וכו']:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חכם ב' וכו'
האי גוונא אמרינן ב' ע'
משנת ר' לר"מ ס' צ:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ושמואל
וכי' ידו כמיון כתב דין
הוא הא כתב:

לעני רש"י

קלוש"י"א [קלוש"י"א].
מודוס:

מוסף תוספות

- א. אמר לשנים אמרו
לסופר וכתבו ואתם
חתמו. רש"י.
ב. דבשלשה ליכא
למנו מיד. תוס' הר"ש.
ג. אוצר בלום, מינין
הרבה מעורבין בתורה
ביחד. רש"י צ"ב מ.
ד"ה לאהר. ד. כמו
סגורים. תוס' הר"ש.
ה. כשמעידים. שקר.
תוס' יבמות ט: